

РЕШЕНИЕ

№ 60175

гр. София, 05 ноември 2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ, трето наказателно отделение, в открито съдебно заседание на двадесет и шести октомври две хиляди двадесет и първа година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЛАДА ПАУНОВА
ЧЛЕНОВЕ: АНТОАНЕТА ДАНОВА
НЕВЕНА ГРОЗЕВА

при участието на секретаря Илияна Петкова и прокурора от ВКП Ивайло Симов след като изслуша докладваното от съдия ДАНОВА наказателно дело № 567/2021 г. и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по касационни жалби, депозирани лично от подсъдимата Е. Й. К. и от защитника ѝ адв.Ж., срещу решение №68 от 04.03.2021 г., постановено по внохд №1355/2020 г. на Софийски апелативен съд, НО.

В касационната жалба на подсъдимата се твърди, че атакуваното съдебно решение е незаконосъобразно и несправедливо, „поради необоснованост на обвинението и допуснати множество процесуални нарушения“, както и че съдебният състав разгледал делото във второто въззивно производство не се е съобразил с указанията, дадени от ВКС в неговото отменително решение. Като допуснати съществени процесуални нарушения са посочени: задържането на подсъдимата в дома ѝ без заповед за арест и оказването ѝ на психически и физически тормоз; нарушение на принципа на неизменност на съдебния състав, поради участие на съдебни заседатели, различни от избраните на случаен принцип; извършване на видеотехническата експертиза на копие от записи, в които се констатира прекъсвания на записа, разминаване в часовете на кадрите и астрономическото време; непровеждане на изследване относно това кое е лицето, разпространило записите и личните данни на подсъдимата в медиите, обстоятелство оказало натиск върху съда и неговото решение; необективна оценка на доказателствата. Посочва се, че съгласно заключенията на съдебно-медицинските експертизи отток от счупване на черепа се появява от 3 до 6 часа, когато става видим, а при детето този отток е установен 16 часа по-късно, като през това време то е било прегледано от трима лекари и обслужвано от няколко акушерки, които не са го установили. Оспорват се изводите в СМЕ, доколкото същата е била извършена единствено въз основа на медицинската документация, представена от родителите на детето, без извършване на преглед на последното. Твърди се, че вещото лице доц. Б. Ц. е дала заключение без да се е срещала с подсъдимата и в противоречие с вече публикувана от нея научна статия. Моли се присъдата да бъде отменена, алтернативно- наложеното наказание да бъде намалено до справедлив размер.

В касационната жалба, подадена от адв.Ж. се релевират трите касационни основания по чл.348 ал.1 от НПК. Твърди се, че присъдата се основава на крайно недостатъчни косвени доказателства, които не доказват по несъмнен начин вината на подсъдимата. Оспорва се субективната страна на престъплението, като се посочва че липсват доказателства за това, че е извършено при пряк умисъл, а така също се оспорва и извода на съда, че предотвратяването на леталния изход на пострадалата се дължи изцяло на причини, стоящи извън поведението на подсъдимата. В тази насока се посочва, че именно Е. К. е сигнализирала лекарите за настъпили проблеми при детето. С оглед на тези съображения, защитникът твърди, че поведението на подсъдимата следва да се квалифицира като причиняване на телесна повреда, а не като опит за убийство. Оплакването за допуснати съществени процесуални нарушения се свързва с неспазване на изискванията на Наредба № 2 при изготвяне на СМЕ и СППЕ от въззивното производство, че експертното заключение, касаещо подсъдимата е изготвено без извършването на неин личен преглед, както и че вещото лице доц.Ц. е използвала изводите, направени в предишните две СПЕ, без да е обосновала свои лични наблюдения и изводи, от където защитникът извежда заключение за предубеденост и необективност на този експерт. Оспорва се и компетентността на вещото лице д-р Д., както и изводите на СМЕ, поради липсата на физикален преглед на детето. По отношение на наложеното на Е. К. наказание се посочва, че при неговото отмерване, въззивната инстанция е приоритизирала генералната цел на наказанието, пренебрегвайки справедливостта като основен принцип на правото. Отправя се искане за отмяна на решението на САС и връщане на делото за ново разглеждане на първоинстанционния/въззивния съд, алтернативно - да се измени атакуваното решение, с което се потвърждава първоинстанционната присъда.

В постъпилото от повереника на частния обвинител и граждански ищец възражение срещу касационните жалби, се изразява становище за тяхната неоснователност. Акцентира се на това, че оплакванията на жалбоподателите не се различават от тези, направени при първото разглеждане на делото пред ВКС, който в отменителното си решение е върнал делото за ново разглеждане на въззивния съд, поради допуснати нарушения на материалния закон при определяне размера на наказанието. Същевременно се посочва, че: всички възражения на жалбоподателите са било обсъдени от въззивния съд, който им е дал убедителен отговор, почиващ на доказателствения материал по делото; всички искания на защитата на подсъдимата са били уважени от решаващите съдебни инстанции, а там, където е постановен отказ – той е бил мотивиран и правилен. Според повереника, възражението по правната квалификация на извършеното от подсъдимата е неоснователно, доколкото въззивната инстанция подробно е анализирала доказателствата, въз основа на които е извела субективната страна на престъплението по чл.116 ал.1 във вр.с чл.18 от НК. Взето е и отношение по оплакването за явна несправедливост на наложеното на подсъдимата наказание.

В съдебното заседание пред ВКС, защитникът на подсъдимата- адв. Ж. поддържа касационната жалба по изложените в нея съображения и с направените искания. Оспорва субективната страна на престъплението по чл.116 във вр.с чл.18 от НК, в извършването на което подсъдимата е призната за виновна, като излага собствени разсъждения за това, че К. евентуално е причинила телесна повреда. Твърди, че са налице процесуални нарушения във връзка с изготвените по делото

СМЕ и КППЕ, че наложеното наказание е явно несправедливо, а размера на присъденото обезщетение е прекомерен и несъобразен със икономическите възможности на подсъдимата.

Адв. Д., повереник на частния обвинител и граждански ищец, изразява становище за липса на допуснати съществени процесуални нарушения, за правилно приложение на материалния закон от страна на контролираната инстанция и за това, че наложеното на подсъдимата наказание е справедливо. Посочва, че всички въпроси, поставени от жалбоподателя, са намерили отговор както от въззивния съд, така и в отменителното решение на ВКС. Счита, че всички указания на Върховния съд са били изпълнени прецизно от апелативната инстанция, както и че неоснователно се явява оплакването за явна несправедливост на наложеното на подсъдимата наказание, предвид решението на ВКС. Моли да бъдат оставени без уважение касационните жалби, а решението на апелативния съд - потвърдено.

Р. Д.- родител и законен представител на малолетната частен обвинител и граждански ищец Н. Д. посочва конкретни аргументи, които противопоставя на доводите на жалбоподателя за това, че: не е била установена силата на ударите, нанесени върху пострадалата Н.; че подсъдимата К. е оказвала първа помощ на детето; че при изготвяне на СМЕ не е извършен физикален преглед на Н.; че КППЕ не е дала ясен отговор на въпроса дали К. е била в състояние на „бърнаут“.

Представителят на Върховната касационна прокуратура, изразява становище за законосъобразност и справедливост на обжалваното съдебно решение. Пледира за липса на касационните основания по чл.348 ал.1 от НПК, поради което моли атакуваното въззивно решение да бъде оставено в сила.

ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, трето наказателно отделение като обсъди релевираните в касационните жалби оплаквания, постъпилото възражение от повереника на частния обвинител и граждански ищец, доводите на страните от съдебното заседание и извърши проверка на атакувания въззивен съдебен акт в рамките на правомощията си, установи следното :

С присъда от 15.09.2017 г., постановена по нохд №5123/2015 г., Софийски градски съд, НО е признал подсъдимата Е. Й. К. за виновна в това, че на 18.04.2015 г. в [населено място], за времето от 01:49 до 03:12 часа, на бул. „улица“ №/номер/, в отделение по акушерство и гинекология с дейност „Неонатология“ на УМБАЛ „име“, в стая за интензивно лечение и специални грижи за новородени, направила опит умишлено да умъртви малолетната Н. Р. Д. - [дата на раждане] , намираща се в безпомощно състояние, като деянието е извършено по особено мъчителен за пострадалата начин и с особена жестокост и макар и да е довършено, не са настъпили предвидените в закона и исканите от подсъдимата обществено опасни последици-смъртта на Н. Д., по независещи от подсъдимата причини- оказана спешна висококвалифицирана медицинска помощ от лекари в МБАЛ „име“, поради което и на основание чл.116 ал.1 т.4 пр.2, т.5, т.6 пр.2 и пр.3 във вр.с чл.115 във вр.с чл.18 ал.1 и чл.54 от НК я е осъдил на осемнадесет години лишаване от свобода, при първоначален „строг“ режим на изтърпяване, като на основание чл.304 от НПК я е оправдал по обвинението да е нанасяла удари със стъклено шише за хранене на новородени.

Зачетено е било времето, през което подсъдимата К. е била с мерки за неотклонение „задържане под стража“ и „домашен арест“.

С присъдата подсъдимата Е. К. е била осъдена да заплати на Н. Р. Д., чрез законните ѝ представители и родители Р. Д. и С. Т.- Д., обезщетение за неимуществени вреди в размер на 400 000 лв., ведно със законната лихва, считано от 18.04.2015 г. до окончателното изплащане на сумата.

В тежест на подсъдимата са били възложени направените по делото разnosки, включително и тези, сторени от частния обвинител и граждански ищец, чрез неговите родители и законни представители.

По жалби, депозиранни от защитника на подсъдимата Е. К. и от повереника на гражданския ищец и частен обвинител Н. Д., действаща чрез родителите си и законни представители Р. Д. и С. Т.-Д., пред Софийски апелативен съд е било образувано внохд №1244/2018 г., приключило с решение №407 от 25.10.2019 г., с което първоинстанционната присъда е била изменена, като е бил намален размера на наложеното на подсъдимата К. наказание лишаване от свобода от 18 години на 16 години. В останалата ѝ част присъдата е била потвърдена.

Пред ВКС, трето н.о. е било образувано касационно производство- н.д.№53/2020 г. по жалби на защитника на подсъдимата и повереника на частния обвинител и граждански ищец. С решение №56 от 08.12.2020 г., ВКС е отменил въззивното решение по внохд №1244/2018 г. по описа на Софийски апелативен съд и е върнал делото за ново разглеждане на същия съд.

След връщане на делото от ВКС, пред Софийски апелативен съд е образувано второ по ред въззивно производство- внохд №1355/2020 г., по което е постановено решение №68 от 04.03.2021 г., с което първоинстанционната присъда по нохд № 5123/2015 г. е потвърдена изцяло.

Касационните жалби са НЕОСНОВАТЕЛНИ.

На първо място, настоящият съдебен състав намира за необходимо да отбележи, че касационната жалба, депозирана от адв.Ж., по повод на която е образувано настоящото производство, е пълен препис на касационната жалба и допълнението към нея, иницирали първото по ред производство пред ВКС, като дори във връзка с оплакването за явна несправедливост на наложеното наказание, защитникът саморъчно е преправил размера му от 16 на 18 години лишаване от свобода, без промяна в аргументацията. По тази причина и с оглед обстоятелството, че предходният касационен състав е взел отношение по всички наведени с жалбата на адв. Ж. доводи, настоящият съдебен състав счита, че същите не следва отново да бъдат обсъждани. Става дума за оплакванията, че присъдата се основава на косвени доказателства; че при изготвянето на заключението по СМЕ и КППЕ са допуснати процесуални нарушения /поради липса на компетентност на вещото лица д-р Д., участвала в състава на СМЕ и непровеждането на личен преглед на пострадалото дете и поради липса на личен преглед на подсъдимата и изготвяне на КППЕ на базата на предходни експерти заключения /; че размера присъденото обезщетение за неимуществени вреди е прекомерно завишен. Прочитът на касационното решение по н.д. №53/2020 г. показва, че тези възражения са били внимателно разгледани /л.5,6 и 7 от н.д.53/2020 г./ и убедително отхвърлени като неоснователни.

На следващо място, не се установява претендираното от подсъдимата нарушение, допуснато от САС, свързано с неизпълнение на указанията на ВКС в

отменителното му решение. Съдебният състав при първото касационно разглеждане на делото е констатирал единствено наличието на касационното основание по чл.348 ал.1 т.3 от НПК и е върнал делото за ново разглеждане с цел преосмисляне на смекчаващите и отегчаващи отговорността обстоятелства, значими за правилното отмерване на наказанието, така че то да е съответно на степента на обществена опасност на деянието и дееца и целите по чл.36 от НК. Тези указания са били прецизно изпълнени, като на няколко страници от решението, САС е изложил съображения относно наказанието и всички фактори, имащи отношение към неговата законосъобразна индивидуализация.

По-нататък, оплакванията, въведени в касационната жалба, изготвена лично от подсъдимата К., касаят: 1. задържането ѝ и оказване на физически и психически тормоз; 2. нарушение на принципа за неизменност на съдебния състав, поради участието на съдебни заседатели в него, които не са били избрани на случаен принцип; 3. оспорване на техническите експертизи по делото, доколкото се твърди, че са извършени на копие от записи с наличие на прекъсване на записа и разминаване между часа на кадрите и астрономическото време; 4. липсата на правомощие и техническа подготовка на лицето, свалило процесните записите от камерата; 5. липсата на разследване кое лице е разпространило записите в медийното пространство, обстоятелство оказало натиск върху съда при вземане на решение; 6. установяване на отток на главата на детето 16 часа по –късно, при положение, че то е било прегледано междувременно от трима лекари и обслужвано от няколко акушерки, които не са констатирали оттока и при положение, че последният се появява между 3 и 6 часа от нанасянето на травмите, когато става видим, съгласно заключенията на СМЕ. Всички тези възражения са били навеждани както пред първоинстанционния съд, така и пред въззивния и са били предмет на подробно и аналитично обсъждане. Независимо от това, доколкото те се правят и пред настоящия касационен състав, то следва да намерят отговор.

Подсъдимата Е. К. е била задържана със заповед за задържане на лице, издадена на 23.04.2015 г. в 9.00 часа, на основание чл.72 ал.1 от ЗМВР. Съгласно цитираната разпоредба „Полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление“, какъвто е бил настоящият случай. Видно от приложената заповед /т.1 л.262 от ДП/, тя е била връчена срещу подпис на задържаното лице, така че оплакването, че подсъдимата е била задържана без заповед за арест, е лишено от основание. По делото липсват данни за упражнен физически или психически тормоз върху К. към момента на задържане ѝ. Нещо повече, доколкото в разпита ѝ, проведен след привличането ѝ в качеството на обвиняема на същата дата, Е. К. е заявила, „че се възползва от правото си да не дава обяснения“, изобщо не може да се говори, че нейната процесуална позиция е била мотивирана от неправомерно чуждо въздействие. Към този момент на подсъдимата ѝ е бил назначен служебен защитник, като в протокола за разпит на обвиняем изрично е отразено изявлението, че ѝ е „предоставено време да организира защитата си и че е съгласна да я защитава служебния защитник адв.А.-САК“. При това положение, ако Е. К. е считала, че е била незаконосъобразно задържана, е могла да сигнализира адвоката си с цел обжалване на заповедта за задържане, съобразно разпоредбата на чл.72 ал.4 от ЗМВР.

ВКС не констатира да е нарушен принципа за неизменност на съдебния състав. В първото по делото заседание на 21.01.2016 г. пред СГС, съдебният състав е бил

различен от този, участвал в следващото съдебно заседание, проведено на 17.03.2016 г. Видно от съдебния протокол от 21.01.2016 г., на делото не е бил даден ход, поради което не е съществувала законна пречка в следващото съдебно заседание съставът на съда да е различен. Ход на делото е бил даден на 17.03.2016 г., когато е бил привлечен за участие и резервен съдебен заседател. В следващото съдебно заседание на 18.04.2016 г. е била разгледана молба от съдебния заседател В.Н., която по здравословни причини е пожелала да бъде освободена от разглеждане на делото. Напълно законосъобразно същата е била заместена от резервния съдебен заседател и разглеждането на делото е продължило с негово участие. В останалите членове на състава на съда не е имало промяна. Смыслът на участие на резервен съдебен заседател е продължаване на делото с него, когато за някой от останалите съдебни заседатели възникне пречка за участие. По този начин се елиминира необходимостта съдебното заседание да започне отначало. Съгласно чл.258 ал.1 от НПК, “делото се разглежда от един и същ състав на съда от започването до завършването на съдебното заседание“. Тази разпоредба не е нарушена в конкретния случай, тъй като от започването на съдебното заседание на 17.03.2016 г. до приключването му, съставът на съда е бил неизменен. От друга страна по делото са приложени писмени документи, свързани с компютърно разпределение на съдебните заседатели по делото, график за разпределение на младшите съдии от НО при СГС към 17.03.2016 г., заповед на председателя на СГС за утвърдени вътрешни правила за случайно разпределение на делата и за заместване на съдиите от НО на СГС, както и протокол за избор на съдия-докладчик чрез системата на ЦСРД. От тези писмени документи се установява реда на формиране на съдебния състав, започнал разглеждане на делото по същество, като ВКС не констатира нарушение на правилата за случаен подбор на членовете на съдебния състав. А и съдебната практика е категорична, че дори да се били налице такива нарушения, това не се отразява на законосъобразността на крайния съдебен акт, стига съдебният състав да е бил безпристрастен и непредубеден при разглеждане и решаване на делото. Липсват каквито е да е било основания в настоящия случай да се приеме обратното- голяма част от исканията на защитата са били уважени, а там, където е постановен отказ- са били изложени убедителни аргументи, почиващи единствено на данните по делото. Извършените процесуално следствени действия и мотивите на съда към постановената от него присъда също не разкриват тенденциозност или предубеденост на съдебния състав.

На следващо място, по делото са били приети технически експертизи, чиито заключения с основание са били кредитирани от контролираната инстанция. Същите са имали предмет на изследване веществени доказателства, а именно 1 бр. D. R, предаден с протокол за доброволно предаване от 22.04.2015 г. от ръководителя на „Информационни и комуникационни дейности“ в УМБАЛ „име“ и 1 брой флаш памет, марка „марка“ 16 GB, приобщен по делото чрез протокол за оглед на местопроизшествие от 19.05.2015 г. Във връзка с тези веществени доказателства са от значение следните важни обстоятелства: 1. съгласно посоченото от експертизата, външната флаш памет марка „марка“ съдържа оригинални записи от самата система преди тяхното унищожаване, като за прехвърлянето им няма посредничество на компютър или мрежа, а е направено директно от записващото устройство; 2. от заключенията на изготвените по делото видеотехнически експертизи е видно, че във видеозаписите, намиращи се в приобщената по делото преносима /U./ памет с надпис

„марка“ и в 1 бр. D. R, приобщен чрез протокол за доброволно предаване, не се установяват признаци за извършени манипулации, целящи промяна на видимото съдържание. Записите са автентични и липсва каквато и да е било външна намеса. 3. записите от обекта- оптичен носител на информация D. R и тези от представената за изследване преносима /U./ памет с надпис „марка“, съдържащи изображения, заснети за времето от 00:43:22 до 18:25:11 часа на 18.04.2015 г., са идентични. 4. разликата между посоченото в записите време и астрономическото е в рамките на един час назад от последното и тази разлика е била изяснена от вещите лица, изготвили петорната техническа експертиза. В случая по-важното е, че това обстоятелство няма отношение към изясняване на въпросите, свързани с авторството и механизма на извършване на деянието. С оглед на изложеното, ВКС изцяло възприема изводите на въззивната инстанция за това, че приетите по делото технически експертизи са обосновани, изчерпателни, изготвени в рамките на професионалната компетентност на вещите лица и съобразени с достиженията на науката и практиката.

ВКС не споделя довода на жалбоподателката, че лицето свалило записите от камерата, няма необходимата компетентност и съответно правомощие да стори това. Съгласно регламента, визиран в НПК, изземването на компютърни информационни системи, в които се съдържат компютърни информационни данни, се извършва в присъствието на специалист-технически помощник. Видно от протокола за оглед на местопроизшествие от 19.05.2015 г., в който са закрепени и действията по снемане на записите от охранителната камера в стаята за новородени в АГ отделението и тяхното качване на флашпамет марка „марка“ е, че тези действия са били осъществени с участието от IT специалист в ДКИС. При това положение липсва твърдяното нарушение на процесуалните правила. Доколкото съдържанието на видеозаписите във флашпамет марка „марка“ и съдържанието на видеозаписите в D. R, са идентични и предвид наличието в кориците на делото и на видеозаписи, снети при извършване на процесуално следственото действие „оглед на местопроизшествие“ от компетентен разследващ орган, няма съществено значение компетентността на лицето, свалило записите на D. R и предало ги за нуждите на разследването с протокол за доброволно предаване.

Опитът на подсъдимата за внушение, че не тя е причинила травматичните увреждания на пострадалата Н., тъй като подкожния хематом се развива за период от 3-6 часа, а детето е било преглеждано от различни лекари в период много по-голям от цитирания- през целия ден на 18.04.2015 г. и никой от тях не го е констатирал, не държи сметка на посоченото от вещите лица, изготвили Допълнителната петорна СМЕ по писмени данни, че черепно –мозъчната травма на детето Н. е причинена в малките часове на 18.04.2015 г., както и че локалните травматични промени характеризират мястото на травмата, където е нанесен удара, и те се свързват с локален отток, който не винаги може да бъде забелязан, освен от специалист-неврохирург. Според вещите лица, когато се касае за кефалхематом с отток на цялата глава, то неговото развитие отнема доста по-дълъг период от време. Освен това експертите са заявили, че е напълно възможно локалната травма, ако е настъпила като такава, да не е била отбелязана от лекар-неонатолог, който не е специалист по неврохирургия и няма отношение към такива травматични промени. Настъпването на оток на цялата глава с субгалеален хематом е било отчетено като увеличаване на обиколката на главата на детето и е било отбелязано в документацията, изходяща от болница „име“.

Обстоятелството кое лице е разпространило видеозаписите в медийното пространство е ирелевантно за настоящото производство. По делото няма никакви данни, че съдебните състави са били повлияни по какъвто и да е било начин от медийното отразяване на случая.

В заключение, не се констатират съществени нарушения на процесуалните правила при събирането, проверката и оценката на доказателствени материали, които да поставят под съмнение правилността на формиране на вътрешното убеждение на решаващия съд.

ВКС не установи да е допуснато и нарушение на материалния закон. Защитникът на подсъдимата оспорва субективната съставомерност на престъплението по чл.116 ал.1 във вр.с чл.18 ал.1 от НК. За настоящия касационен състав, както и за въззивния и първоинстанционния съд не съществува съмнение, че се касае за опит за убийство, а не за умишлено причиняване на телесна повреда на пострадалата Н. Д.. В конкретния случай прекият умисъл за причиняване на смърт се извежда от обективните действия, извършени от подсъдимата К.. Касае се за множество удари, нанесени по уязвими части от тялото на детето, каквато е главата, част от които са били нанесени с юмрук. Извън тези удари, подсъдимата е въздействала върху главата и тялото на детето и чрез притискане, упражнявала е натиск в областта на шията му и трикратно е ударила тялото му в детското креватче. Физическото въздействие върху Н. е било продължително - в рамките на около 1 час и 20 минути, като през това време подсъдимата е нанесла повече от 17 удара с юмрук и 4 удара с отворена ръка по главата на бебето и 13 удара с юмрук и отворена ръка по тялото му. Възрастта на Н., която към този момент е била на три дни и обективно причинените ѝ увреждания в резултат на упражненото спрямо нея насилие- тежка черепно мозъчна травма, свързана с фрактура на париегалната кост, обширни двустранни контузионни огнища, субарахноидна хеморагия, предимно париегалнопарално двустранно, дифузен мозъчен отток със суспектни данни за частично тонзиларно вклиняване, също обосновават пряк умисъл за убийство, като последното не се е реализирало благодарение на оказаната висококвалифицирана и своевременно медицинска помощ. Доводът на защитника на подсъдимата, че не е ясен интензитета, с който са нанасяни ударите, не държи сметка за обективно причинените на детето увреждания –тежка черепно мозъчна травма с фрактура на дясната теменна кост и настъпили вътречерепни кръвоизливи. Обстоятелството, че подсъдимата е хранила и завивала детето не променя горните изводи, още повече, че от видеозаписите се установява, че тя едновременно е давала шише с биберон и му е нанасяла удари / напр. в часовете 02:51:34; 02:52:19; 02:53:01 от видеозаписа/. Подсъдимата като медицински работник е била наясно, че костите на главата на новороденото са все още слабо развити и лесно някоя от тях може се счупи, поради което нанасянето на множество удари с юмрук и ръка /повече от 20/ неизбежно би довело до тежки мозъчни увреди и смърт на бебето. По изложените съображения, ВКС изцяло възприема изводите на решаващите съдилища, че подсъдимата с действията си е извършила опит за убийство на Н. Д..

Доводът на защитника на подсъдимата, че предотвратяването на смъртта на детето се дължи и на поведението на К., тъй като именно тя е сигнализирала лекарите от болничното заведение за настъпил проблем с него, не може да бъде възприет. Категорично е установено, че именно оказаната своевременно висококвалифицирана медицинска помощ е причината, поради която не е настъпил летален изход. Нещо

повече, подсъдимата Е. К. не само не е съобщила за действителната причина за състоянието на детето, но е заблудила лекарите, че новороденото има жълт цвят и вероятно е с жълтеница, поради което предприетите първоначални изследвания са били само в тази насока.

Що се отнася до справедливостта на наложеното на подсъдимата наказание от 18 години лишаване от свобода, в жалбата, подадена лично от подсъдимата не са посочени конкретни доводи, обосноваващи искането за неговото намаляване, по които ВКС да вземе становище. Никъде в решението на контролираната апелативната инстанция не е изведена на преден план генералната превенция като цел на наказанието, която да е аргументирала конкретния размер на наложеното на Е. К. наказание, както се твърди в жалбата на защитника на подсъдимата. Вероятно този довод е бил относим към отмененото от ВКС въззивно решение, доколкото защитникът не е изготвил нова касационна жалба, а е ползвал изцяло жалбата срещу първия въззивен съдебен акт. В пледоарията си адв.Ж. единствено посочва, че наложеното наказание е „изключително прекомерно завишено“, но също не излага конкретни съображения, които да обосновават този извод. Независимо от горното, настоящият касационен състав счита, че въззивната инстанция е изпълнила задълженията си за пълноценна преценка на обществената опасност на деянието и дееца, както и за всички налични смекчаващи и отегчаващи отговорността обстоятелства. В дейността ѝ по отмерване на наказанието липсват пороци. ВКС не констатира неотчетени смекчаващи отговорността обстоятелства, които да налагат намаляване на неговия размер. Ето защо, настоящият съдебен състав не намира да е налице касационното основание по чл.348 ал.1 т.3 от НПК.

По отношение на гражданската претенция, както беше посочено и по-горе, налице е произнасяне от ВКС при предходното разглеждане на делото. В допълнение е необходимо единствено да се отбележи, че обезщетението за неимуществени вреди е свързано с претърпените болки и страдания от пострадалия и прогнозата за развитие на причиненото му заболяване, като резултат от деянието, но не и с финансовите възможности на подсъдимата и нейния социален статус.

По изложените съображения, ВКС не установи да са налице касационните основания по чл.348 ал.1 от НПК, поради което счита, че жалбите на подсъдимата и нейния защитник следва да бъдат оставени без уважение, а атакуваното съдебно решение – в сила.

Водим от горното и на основание чл.354 ал.1 т.1 от НПК, ВЪРХОВНИЯТ КАСАЦИОНЕН СЪД, трето наказателно отделение

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 68 от 04.03.2021 г., постановено по внохд №1355/2020 г. по описа на Софийски апелативен съд, НО.

РЕШЕНИЕТО не може да се обжалва.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1/

2/